

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 11644/14
Дана 10.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председнка већа, Станимирке Лаловић и Гордане Сукновић Бојација, чланова већа, уз учешће судског саветника Славице Благојевић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца _____ из _____ ради поништаја решења туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије број 07-00-01693/2014-03 од 30.07.2014. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.10.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена због недобијања тражених информација по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја поднетом 16.04.2014. године Прекршајном апелационом суду у Београду.

У тужби поднетој управном суду дана 08.09.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и што на основу тако непотпуних и нетачно утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да је дана 15.04.2014. године Прекршајном апелационом суду у Београду поднео захтев за приступ информацијама од јавног значаја, којим је захтевао

достављање информација од јавног значаја у првостепеном прекршајном поступку, који се води према Закону о прекршајима која је процедура тј. поступак спајања два или више прекршајних поступака у један ради вођења јединственог прекршајног поступка као и информације од јавног значаја под којим бројем предмета ће се водити јединствени прекршајни поступак у случају када буду спојена два прекршајна поступка у један, ради вођења јединственог прекршајног поступка. Како није био задовољан одговором Прекршајног апелационог суда од 23.04.2014. године о чему је 06.05.2014. године обавестио Прекршајни апелациони суд, дана 13.05.2014. године је поднео жалбу и допуну жалбе од 21.05.2014. године туженом против Прекршајног апелационог суда због недостављања тражених информација од јавног значаја. Истиче да је погрешан став туженог да га је орган власти тужиоца упутио на законе који регулишу тражену процедуру, јер закони на које је орган власти упутио тужиоца, не регулишу тражену процедуру, а истим законима је прописана само могућност тј. правни основ за спајање прекршајних поступака у један ради вођења јединственог прекршајног поступка али не и поступак тј. процедура спајања. Даље наводи, да тржене информације од јавног значаја под којим бројем предмета ће се водити предмет, када дође до спајања два прекршајна поступка у један, ради вођења јединственог прекршајног поступка, орган власти није доставио. Сматра да је погрешан закључак туженог у оспореном решењу да би објашњење процедуре спајања прекршајних поступака ван одредби чланова 97., 227. Закона о прекршајима, члана 33. став 7. Закона о кривичном поступку као и чланова 221. и 252. Судског пословника значило изношење става, односно тумачење законских одредби, што не може бити предмет захтева за приступ информацијама од јавног значаја, јер информације које су тражене захтевом за приступ информација од јавног значаја нису информације чије би достављање значило изношење става односно тумачење законских одредби, већ представљају информацију од јавног значаја која је настала у раду Прекршајног апелационог суда. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба тужиоца није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужилац поднео дана 16.04.2014. године Прекршајном апелационом суду у Београду захтев за приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио информације, односно обавештење о процедури, тј. поступку спајања два или више прекршајних поступака у један, ради вођења јединственог првостепеног прекршајног поступка, који се води по одредбама Закона о прекршајима, као и броју под којим ће се, у случају спајања два прекршајна поступка у један водити јединствени поступак. Орган власти је одговорио на тај захтев тужиоца дописом од 23.04.2014. године тако што га је, позивајући се на одредбе члана 10 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја обавестио да се постављена питања односе на одредбе Закона о прекршајима (“Службени гласник РС” број 101/05...111/09) и Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...45/13), те да су наведени прописи објављивањем у Службеном гласилу постали доступни неограниченом броју лица, као и да, када се више предмета споји ради зајединчког расправљања, онда се предмет по коме је доцније покренут поступак, по правилу спаја са предметом по коме је поступак покренут раније, водећи рачуна о тежини и сложености предмета који се припаја. Тужилац је, поводом наведеног дописа органа власти од 23.04.2014. године, поднеском од 06.05.2014. године обавестио суд, између осталог, да наведеним одговором није достављена тражене информација од јавног значаја у вези процедуре спајања прекршајних поступака, обзиро да Закон о прекршајима, осим члана 97., не прописује и не уређује питање спајања и раздвајања прекршајног поступка, а да је чланом 227. истог Закона прописана сходна примена Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...45/13) којим су прописни услови за спајање кривичних поступака и обавеза поступајућег суда за доношењем решења, којим се кривични поступци спајају и против којих није дозвољена жалба. Да би одговор органа власти био потпун да је тражио информацију о поступку спајања прекршајних поступака који се воде по одредбама Закона о прекршајима (“Службени гласник РС” број 45/13), који у члану 106. прописује спајање прекршајних поступака, као и да му, цитирањем одредбе члана 221. став 1. Судског пословника није достављена ни информација о броју предмета под којим ће се водити јединствени поступак, те да је прецизан и јасан одговор предвиђен чланом 252. Судског пословника. Орган власти је поводом наведеног поднеска тужиоца од 06.05.2014. године, дописом од 12.05.2014. године обавестио тужиоца, између осталог, да је Закон о прекршајима објављен у “Службеном гласнику РС” број 65/13 од 25.07.2013. године и да ће се прекршајни поступци започети до дана почетка примене овог Закона окончати одредбама

Закона о прекршајима (“Службени гласник РС” број 101/05...11/09), да је Законик о кривичном поступку објављен у “Службеном гласнику РС” број 72/11...45/13 и да су наведени прописи објављени у Службеним гласилима, постали доступни неограниченом броју лица.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о информацијама од јавног значаја (“Службени гласник РС” број 120/2004...36/2010) је прописано да орган власти не мора тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, ако се ради о информацији која је већ објављена и доступна у земљи или на интернету. У ставу 2. истог члана Закона је прописано да у случају из става 1. овог члана, Орган власти ће у одговору на захтев означити носач информације (број службеног гласила, назив публикације и слично), где је и када тражена информација објављена, осим ако је то опште познато.

Одредбом члана 16. став 1. наведеног закона је прописано да орган власти је дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, тражиоца обавести о поседовању информације, стави му на увид документ који садржи тражену информацију, односно изда му или упути копију тог документа. Копија документа је упућена тражиоцу даном напуштања писарнице органа власти од кога је информација тражена.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и садржину поднетог захтева, правилно је тужени одбио жалбу тужиоца изјављену због недобијања тражених информација по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја поднетом 16.04.2014. године Прекршајном апелационом суду у Београду. Ово стога што орган власти, поступајући по захтеву тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја, дописом од 23.04.2014. године је обавестио тужиоца да се тражене информације односе на одредбе Закона о прекршајима и Законика о кривичном поступку и да је навео бројеве Службених гласника у којима су наведени прописи објављени, као и да га је обавестио да када се више предмета споји ради заједничког расправљања, онда се предмет по коме је доцније покренут поступак, по правилу спаја са предметом по коме је поступак покренут раније, водећи рачуна о тежини и сложености предмета који се припаја. Правилан је закључак туженог да је орган власти поступио у складу са цитираним одредбама члана 10. и члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, и да је жалба неоснована.

Суд је ценио наводе тужиоца да Закони на које га је орган власти упутио дописима од 23.04. и 11.05.2014. године не садрже тражене информације, па је нашао да не могу утицати на другачије решење ове управне ствари, из разлога што је орган власти упутио тужиоца на Законе који регулишу тражену процедуру и навео бројеве Службених гласник у којима су ти закони објављени, при чему је и сам тужилац потврдио да су му, као дипломираном правнику, доступна службена гласила у којима су објављени наведени прописи, као и да му је познато да Закон о прекршајима у члану 106. прописује спајање прекршајних поступака и да се Законом о прекршајима (“Службени гласник РС” број 111/05...11/09) осим у члану 97. не прописује и не уређује питање спајања и раздвајања прекршајног поступка.

Цењен је и навод тужиоца да му орган власти није доставио информације о броју предмета под којим ће се водити јединствени поступак у случају када су спојена два прекршајна поступка у један поступак, па је нашао да није основан и да не може утицати на другачију оцену законитости оспореног решења, из разлога што је орган власти доставио тужиоцу информацију да се предмет по коме је доцније покренут поступак, по правилу спаја са предметом по коме је поступак покренут раније, водећи рачуна о тежини и сложености предмета који се припаја, у складу са одредбом члана 221. Судског пословника, што потврђује и тужилац у својим поднесцима, при чему му је позната процедура спајања наведених поступака предвиђена члану 252. Судског пословника. Свако даље објашњавање процедуре спајања прекршајних поступака, ван наведених одредби, значило би изношење става, односно тумачење законских одредаба, што не може бити предмет захтева за приступ информацијама од јавног значаја.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да нису основани и да не могу утицати на другачију оцену законитости оспореног решења, из напред изнетих разлога.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледо не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09).

Са изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.10.2014. године, III-1 У. 11644/14

Записничар
Славица Благојевић,с.р.

Председник већа - Судија
Сузана Гудураш,с.р.

30
За тачност отправке
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/РР